

retning mere, hvis det i Fremtiden skal være saaledes, at den skal tage Tabene i de Aar, hvor Priserne gaar ned, men ikke har Mulighed for at vinde noget af det tabte eller det hele ind i andre Perioder, hvor der er en Mulighed for en saadan Indvinding.

Nej, hvis denne Bestemmelse blev gennemført, vilde det være umuligt i Fremtiden at drive selvstændig Virksomhed i Danmark, i hvert Fald med en meget lang Række Artikler. Man vilde maaske komme ind paa, at København kunde faa sin Hovedforsyning fra Malmø, og man vilde vel komme ind paa, at udenlandske Firmaer maatte lægge Konsignationslagre her i Landet og saa tog Konjunkturavancen og Konjunkturtabene. Den danske Købmandsstand maatte synke ned til at blive Agenter for disse udenlandske Firmaer, selv vilde den ikke kunne drive Handelsvirksomhed.

Der staar i Paragraffen, at man maa ikke udnytte Konjunkturerne paa det danske Marked. Dette „det danske Marked“ er ganske betegnende for, hvad der vil ske. I første Omgang maatte det jo føre til, saa længe der endnu var selvstændige Virksomheder her i Landet, at Varerne, saa snart der var Udsigt til en Prisstigning, eller saa snart en Prisstigning var begyndt, vilde gaa ud af Landet, og derfor maatte en Bestemmelse som denne formodentlig efterfølges af Udførselsforbud — naar det gjaldt vore danske Kornvarer, maatte man vel gaa Skridtet videre til Opfordringsforbud. Der vilde i hvert Fald ikke blive Plads til selvstændig Virksomhed, medmindre man kunde faa saa store Foretagender, som i den Grad var i Stand til at beherske det danske Mærked og kunde beregne sig saadanne Avancer, at der indenfor disse var Plads til Stigen og Fald, uden at det behøvede at gøre sig gældende ved Prisforandringer.

Det danske Erhvervsliv, der, som jeg før sagde, i dette Øjeblik er inde i en vanskelig Periode, faar nu præsenteret et saadant Forslag. Store Dele af det danske Erhvervsliv har i lang Tid set hen til Erhvervsministeriet med Haab om, at det vilde foretage sig noget for at hjælpe dem i den vanskelige Situation. Men hvis man i dette Øjeblik vil byde det denne Bestemmelse, vil det have Indtryk af, at over den Port, der fører Erhvervslivet ind til Erhvervsministeriet, har man skrevet: Her lades Haabet ude. Mange af de Virksomheder, som gaar daarligt eller maaske er gaaet i Staa, ser hen til Fremtiden med Haab om, at der skal komme Tider, der kan bøde paa det, man nu er inde i. Hvis man vil tage det Haab fra Erhvervs-

livet, vil man sikkert udelukke, at mange af de Virksomheder, som nu er gaaet i Staa, atter vil komme i Gang. Dertil kommer, at en saadan Bestemmelse jo vil have en i høj Grad demoraliserende Virkning, fordi Forbud, som i Virkeligheden ikke kan overholdes, kun kan demoralisere. Derfor vil jeg for min Part yde den allerkraftigste Modstand mod den Bestemmelse, der findes i Lovforslagets § 2.

Lovforslagets § 3 indeholder Bestemmelse om Oprettelse af et Raad paa 11 Medlemmer. Jeg ønsker ikke at være med til at oprette en ny overordentlig Kommission. Jeg skal helt se bort fra den overordentlig ensidige Sammensætning, denne Kommission faar, en Sammensætning, som ikke alene kan blive politisk ganske ensidig — man kan jo have den gode Tro, at Ministeriet vil være upartisk ved Udpægelsen af Kommissionen —, men der er knyttet saadanne Bestemmelser til Medlemmernes Kvalifikationer, at man har hindret, at der i Kommissionen vil kunne findes virkelig praktisk Kendskab til de Forhold, den skal bedømme. Jeg tror ikke, der vil komme noget godt ud af en saadan Kommissions Arbejde. Jeg tror, at det eneste virkelige Resultat vil være det, der er anført i Paragraffens sidste Del, hvor der staar, at paa de aarlige Finanslove skal der tages Bestemmelse om Honoraret. Jeg tror, at det vil være det eneste virkelig haandgribelige Resultat, man vil faa ud af dette, at der vil blive nogle Udgifter for Staten.

Det Lovforslag, der er forelagt af Medlemmer af Partiet Venstre om Værn for Erhvervs- og Arbejdsfrihed, tager Sigte paa et Formaal, som vi møder med Sympati. At værne om Arbejds- og Erhvervsfriheden er ogsaa vort Ønske. Vi kan ikke billige Organisationsovergreb, hvad enten disse sker fra den ene eller fra den anden Side. Men man kan naturligvis nære nogen Tvivl om, hvorvidt det er muligt at løse dette Spørgsmaal ved Lovgivningsbestemmelser. Jeg stiller mig i alt Fald tvivlende overfor, om det foreliggende Lovforslag vil være i Stand til at løse den Opgave, man har stillet sig. Men vi stiller os særdeles velvillige overfor Lovforslagets Tanke og vil gerne medvirke til en videre Behandling af dette Lovforslag.

Med Lovforslaget om Prisaftaler følger der en Redegørelse for, som der staar, „de i forskellige Lande gældende Bestemmelser“. Der staar: *gældende* Bestemmelser, men denne Betegnelse er nu ikke ganske korrekt, thi Redegørelsen omhandler en hel Række Oplysninger om Kommissions- og andre